

Een kunsthall in de geldwoestijn

De ijsregen striemt langs de hoge flatgebouwen, neergezet en bewoond door een aantal noodlijdende banken. Dit is de Amsterdamse Zuidas – de strook langs het spoor en de autosnelweg waar het architectonisch interessante Amsterdam-Zuid overgaat in het architectonisch volkomen oninteressante Amsterdam-Buitenveldert. Juist hier moet, hebben de vroede vaderen van de stad bepaald, Nederlands grootste zaken centrum verrijzen.

Door de jongste crisis van het kapi-

talisme stukt nu even de private financiering van de Zuidas, maar de planning van overheidswege gaat onverdrotten door. Er is beslist dat er iets grootschalig cultureels moet komen. Nadat Joop van den Ende niet bereid is gebleken er een theater te planten, heeft het stadsbestuur zijn zinnen gezet op een grote kunsthall.

Over dit plan is deze week iets verstandigs gezegd door Ann Demeester, in het dagelijks leven directeur van De Appel, Amsterdams voor naamste centrum voor moderne beeldende kunst, dat op het moment zonder permanente behuizing is.

Waarom voor de Zuidas megalomane plannen maken, wanneer het stadsbestuur al niet in staat blijkt de bestaande plannen in de stad te realiseren, vroeg Demeester zich af. Zij telde negentien culturele projecten die in Amsterdam wel juichend gelanceerd zijn, maar nog niet afgemaakt. Daar onder De Appel, maar ook de steeds maar langer durende verbouwing van het Stedelijk Museum.

Paniek bij de autoriteiten natuurlijk, over deze verstandige gedachte. Cultuurwethouder Carolien Gehrels wil die kunsthall doorzetten: „Op plaatsen waar alle faciliteiten zijn

vertegenwoordigd zijn mensen het gelukkigst.” Zijn bankiers en beurspeculanten niet het gelukkigst door winsten en bonussen? Alhoewel, misschien ook dat niet, suggereert *Win/Win*, de Nederlandse speelfilm van Jaap van Heusden, die wat mij betreft dit jaar de grootste ontdekking was op het filmfestival in Rotterdam. De film speelt op de Zuidas, en is daar opgenomen. Van Heusden toont een jonge beurshandelaar, een jongen met een goed gevoel voor puts en opties. De film toont zo’n kantoor waar je achter zes schermen gezeten bliksemsnel marktposities

moet analyseren en dan op een ochtend miljoenen verliest of wint.

De jongen werkt niet alleen op de Zuidas, hij woont er ook, in een steriel flatgebouw. Werk en omgeving brengen een fatale vervreemding teweeg. Af en toe gaat hij, in een poging de verbinding met het leven te herstellen, de echte stad in, om naar de hoeren te kijken, of bij het Leger des Heils te slapen. Maar het is al te laat. Wie deze briljante speelfilm gezien heeft, weet: beter niet, die Zuidas. Met of zonder kunst.

RAYMOND VAN DEN BOOGAARD